

17, 20. Og jeg vil udspænde mit Garn over ham, og han skal fanges i mit Net, og jeg vil føre ham til Babel og gaa i Rette med ham der for hans Troløshed, som han øvede imod mig. — Som et Garn, som et Net, skal Trængselen komme over Kirken, og den skal ikke undslippe Ødelæggelsen ved Anarkisternes Hænder.

17, 21. Og alle hans Flygtninge og alle hans Skarer skal falde for Sværd, og de, som bliver tilovers, skal spredes for alle Vinde, og I skal kende, at jeg, Herren, har talt. — Millioner, som flygter fra Kirkerne og Præsterne under Trængselen, skal gaa til Grunde rent legemligt samt i aandelig Forstand blive ihjelslaaet med Aandens Sværd, medens de, der undgaar Døden, skal blive fjernet endnu længere fra de Systemer, de engang ydede deres Støtte, ved de verdensomfattende Tumulter (Vinde). Naar Anarkiets Dag kommer, skal de forstaa, at Gud har talt Sandhed.

ZIONISMEN SKAL BLOMSTRE.

17, 22. Saa siger den Herre Herre: Da vil jeg tage af den høje Ceders Top og sætte; af dens øverste Kviste vil jeg afbryde et spædt Skud, og jeg vil sætte det paa et højt og knejsende Bjerg. — Det er Herren, der siger det. En af de højeste Grene i Jordens Kirkevæsen er Jødedommen. Jeg vil genoprette Jødedommen, jeg vil tage en af dens spædste og nyeste Foreteelsesformer (Skud) — Zionismen — og plante den, oprette den paa selve det kommende Gudsriges Tinde. Den skal blive til det jødiske Herredømme under de opstandne Troshelte (Abraham, Isak, Jakob o. s. v.), hvem den jordiske Side af Riget skal overdrages. — Ps. 45, 17; Heb. 11, 40.

17, 23. Paa Israels høje Bjerg vil jeg plante det, og det skal bære Grene og frembringe Frugt og blive til en herlig Ceder, og alle Slags Fugle, alt bevinget, skal bo under det; i dets Grenes Skygge skal de bo. — Den skal overskygge alle andre Nationer (Grene) og bære Karakterfrugter til det evige Liv. (Joh. 4, 36.) Den skal være alle Nationers Attraa. (Hag. 2, 7, eng. Overs.) Under den skal alle Jordens sande vise bo i Fred og Lykke.

17, 24. Og alle Markens Træer skal kende, at jeg, Herren, har gjort et højt Træ lavt og et lavt Træ højt, et frisk Træ tørt og et tørt Træ grønt; jeg, Herren, har talt og skal gøre det. — Alle Verdens (Markens) Folkeslag (Træer) skal kende, at Herren har revet Kirkevæsenet ned og ophøjet de gamle Troshelte, gjort Kristenheden tør og givet Jødedommen fornyet Livskraft i Zionismen.

EZEKIEL 18.

»DEN SJÆL, SOM SYNDER.«

18, 1. 2. Og Herrens Ord kom til mig saaledes: Hvorledes kan I bruge dette Ordsprog i Israels Land og sige: Fædrene æder sure Druer, og Børnenes Tænder bliver ømme. — Guds Ord kom til og blev klart forstaaet af Pastor Russell med Hensyn til Retfærdigheden i Jehovas Handlemaade med Menneskene, da han fordømte alle til Døden. Baade Jøderne og de Kristne har spurgt: Hvorledes kan det være retfærdigt at hjemsoge Fædrenes Synder paa Børnene indtil tredje og fjerde Led? Hvorfor skal Børnenes Tænder blive ømme, fordi Fædrene aad sure Druer? — H. 55; V, 326.

18, 3. Saa sandt jeg lever, siger den Herre Herre, skal I ikke mere bruge dette Ordsprog i Israel. — »Hvorfor skal Sønnen ikke bære Faderens Misgerning?« (18, 19.) De beklagede sig og sagde: »Herrens Vej er ikke ret.« (18, 25.) Pastor Russell udlagde Guds Ord og viste klart, at Guds Vej er ret (18, 25), at det er Menneskenes Veje, som er urette (18, 29), at Gud ikke finder Behag i, at de ugudelige dør, men deri, at de vender om fra deres Vej og lever. (18, 23—32.) Den Tid skal snart komme, da dette haanlige Ordsprog ikke længere skal have nogen Kraft. — H. 68.

18, 4. Se, alle Sjæle hører mig til, saavel Faderens Sjæl som Sønnens Sjæl; mig hører de til; den Sjæl, som synder, den skal dø. — I Guds kommende Tusindaarsrige vil Herrens Retfærdighed blive aabenbaret. Fader og Søn vil blive behandlet lige, ingen skal dø for andres Synder, men hver Sjæl, som synder, skal dø for sin egen Synd. — V, 349; I, 137.

18, 5—9. Og naar en Mand er retfærdig og øver Ret og Retfærdighed, ikke æder paa Bjergene og ikke opløfter sine Øjne til Israels Hus's væmmelige Afguder og ikke skænder sin Næstes Hustru og ikke nærmer sig en Kvinde, naar hun er uren, og ikke undertrykker nogen, giver Skyldneren sit Pant tilbage, ikke røver Rov, giver den hungrige sit Brød og dækker den nøgne med Klæder, ikke laaner ud mod Rente og ikke tager Overgift, drager sin Haand tilbage fra Uret, dømmes ret mellem Mand og Mand, vandrer

i mine Bud og holder mine Love, saa han øver Sandhed, — han er retfærdig, han skal visselig leve, siger den Herre Herre. — Den kærlige og retfærdige himmelske Fader vil formane hver Synder til at angre og omvende sig fra sin Overtrædelse, for at ikke Uretfærdighed og forsætlig Synd skal blive til Ødelæggelse for ham. »Omvend eder da, og I skal leve.« (18, 30. 32.) Ingen skal da længere lide Døden for deres Forældres og Adams Ufuldkommenheds Skyld, men enhver for sig skal være fuldt ansvarlig for sit eget Liv eller sin egen Død. For at gøre de forandrede Forhold fuldstændig klare, fremstilles der forskellige Tilfælde. Hvis en retfærdig Mand vedbliver at være retfærdig, skal han leve evigt.

18, 10—13. Men han avler en Søn, som bliver en Voldsmand, som udøser Blod og gør noget af dette mod en Broder. Og han handler ikke i noget af dette (som Faderen har gjort), men han æder endog paa Bjergene og skænder sin Næstes Hustru, undertrykker den elendige og fattige, røver Rov, giver ikke Pant tilbage og opløfter sine Øjne til de væmmelige Afguder, gør Vederstyggelighed, laaner ud mod Rente og tager Overgift. Skulde han leve? Han skal ikke leve? Alle disse Vederstyggeligheder har han gjort; han skal visselig dødes, hans Blod skal være over ham. — Hvis en Mands Søn synder forsætligt, skal han »visselig dødes, hans Blod skal være over ham«.

18, 14—18. Men se, han avler en Søn, og denne ser alle sin Faders Synder, som han gør, ser dem og gør ikke efter dem; han æder ikke paa Bjergene og opløfter ikke sine Øjne til Israels Hus's Afguder, skænder ikke sin Næstes Hustru og undertrykker ikke nogen, tager ikke Pant og røver ikke Rov, giver den hungrige sit Brød og dækker den nøgne med Klæder, holder sin Haand tilbage fra den elendige, tager ikke Rente og Overgift, gør efter mine Love, vandrer i mine Bud. Han skal ikke dø for sin Faders Misgernings Skyld, han skal visselig leve. Hans Fader, som har øvet Vold, røvet Rov fra en Broder og gjort det, som ikke er godt, midt iblandt sit Folk, se, han skal dø for sin Misgernings Skyld. — Hvis den ugudelige har en god og retfærdig Søn, skal Sønnen leve, men Faderen dø.

18, 19—23. Men I siger: Hvorfor skal Sønnen ikke bære Faderens Misgerning? Sønnen har jo øvet Ret og Retfærdighed, alle mine Bud har han holdt og gjort efter dem; han skal visselig leve. Den Sjæl, som synder, den skal dø; en Søn skal ikke bære sin Faders Misgerning, og en Fader skal ikke bære sin Søns Misgerning; den retfærdiges Retfærdighed skal være over ham, og den ugudeliges Ugude-

lighed skal være over ham. Men naar den ugudelige vender om fra alle sine Synder, som han har gjort, og holder alle mine Bud og øver Ret og Retfærdighed, da skal han visselig leve, han skal ikke dø. Alle hans Overtrædelser, som han har gjort, skal ikke ihukømmes ham; ved sin Retfærdighed, som han har øvet, skal han leve. Skulde jeg have Behag i den ugudeliges Død? siger den Herre Herre, — mon ikke deri, at han vender om fra sin Vej og lever? — Den ugudelige, der vender om til Retfærdighed, skal ikke holdes ansvarlig for sine tidligere Synder, men skal faa Lov at leve.

18, 24—30. Men naar en retfærdig vender om fra sin Retfærdighed og gør Uret, gør efter alle de Vederstyggeligheder, som den ugudelige gør, skulde han da leve? Alle hans retfærdige Gerninger, som han har gjort, skal ikke ihukømmes: for sin Troløshed, som han har øvet, og for sin Synd, som han har gjort, derfor skal han dø. Og I siger: Herrens Vej er ikke ret. Hør dog, Israels Hus! Mon min Vej ikke er ret? Er det ikke eders Veje, som ikke er rette? Naar en retfærdig vender om fra sin Retfærdighed og gør Uret, saa skal han derfor dø; for sin Uret, som han gjorde, skal han dø. Og naar en ugudelig vender om fra sin Ugudelighed, som han har øvet, og øver Ret og Retfærdighed, — han skal bevare sin Sjæl i Live. Han saa og vendte om fra alle sine Overtrædelser, som han har gjort; han skal visselig leve, han skal ikke dø. Men Israels Hus siger: Herrens Vej er ikke ret. Mon mine Veje ikke er rette, Israels Hus? Er det ikke eders Veje, som ikke er rette? Derfor vil jeg dømme eder, Israels Hus, hver efter sine Veje, siger den Herre Herre. Vend om og lad af fra alle eders Overtrædelser, for at ikke nogen Misgerning skal vorde eder til Fald! — Den retfærdige, som vender sig til Uret, skal dø.

18, 31. 32. Kast fra eder alle eders Overtrædelser, med hvilke I har forsyndet eder, og skaf eder et nyt Hjerte og en ny Aand. Hvorfor vil I dø, Israels Hus? Thi jeg har ikke Behag i dens Død, som dør, siger den Herre Herre; saa omvend eder da, og I skal leve! — Dette vil komme til at gælde om de enkelte Personer, saa snart som det sidste Lem paa det aandsavlede Legeme er død. Det gælder nu og har været gældende siden 1878 om denne Tidsalders Institutioner, som siden da har været under Guds Dom. Hvis Kirken, »Israels Hus«, vilde bortskaffe alle sine Overtrædelser og faa et nyt Hjerte og en ny Aand, kunde den faa Lov at blive staaende for evigt. Men den vil ikke forandre sine onde Veje, dens Ødelæggelse skyldes dens egne forsætlige Handlinger. »Hvorfor vil I dø?«